

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I

Уставни основ за доношење закона

Уставни основ за доношење овог закона садржан је у члану 72. став 1. тачки 9. Устава Републике Србије, којим је дато овлашћење Републици да уређује и обезбеђује основне циљеве и правце привредног, научног и технолошког развоја, као и политику и мере за усмеравање и подстицање тог развоја; члану 68. став 1. којим је уређено да се средства за остваривање Уставом зајемчених права грађана и законом утврђеног општег интереса у области науке обезбеђују у буџету Републике Србије; члану 65. којим је уређено да се законом утврђују услови и начин обављања делатности, односно послова за које се образују јавне службе; члану 72. став 1. тачки 12. којим је дато овлашћење Републици да уређује и обезбеђује и друге односе од интереса за Републику, у складу с Уставом.

II

Разлози за доношење закона

Опредељење и чврста решеност наше државе да се прикључи Европској унији и процесима европских интеграција, намећу потребу да се, поред осталог, и у области науке и технолошког развоја, односно научноистраживачке делатности, законодавство редифинише на новим савременим основама и међународним стандардима у овој области, уз уважавање реалних услова у којима се наша наука и друштво, у целини, налази. Поред овог стратешког разлога, циљ доношења закона је да се унапреди постојеће стање у области научноистраживачке делатности, редифинишу постојећи односи и институције у том систему, обезбеди ефикаснији и ефективнији научноистраживачки рад, развија и изграђује Национални научноистраживачки систем. Полазећи од општеприхваћеног, а у свету искуствено провереног аксиома да је наука, односно њени резултати у директној вези и пропорцији са свеукупним развојем једног друштва, примарни разлог доношења закона је да се обезбеде законске претпоставке и амбијент како би научноистраживачка делатност, заједно са високим образовањем, постала један од главних носилаца укупног привредног и друштвеног развоја. Дугорочно посматрано, истраживање и развој, односно научноистраживачка делатност, у периоду трансформације друштва, мора имати кључну улогу покретача свеукупних економских, културних и друштвених промена и реформи у процесу стварања друштва заснованог на знању: (знање за образовање и усавршавање, знање за разумевање постојећих и нових сложених односа и процеса у новом светском поретку; знање ради подстицања привредног развоја, повећања друштвеног производа и стандарда грађана; знање ради обезбеђивања конкурентности роба и услуга на домаћем и светском тржишту; знање ради успостављања међународне сарадње и брже интеграције у светске научне, привредне, друштвене и културне процесе и токове; знање за разумевање свега оног што нам се догађа; знање као способност и вештина да у реалном окружењу препознајемо вишедимензионалност процеса глобализације и новог поретка у свету).

У новонасталим околностима, морамо имати јасну визију сопственог пута ка остварењу жељених циљева. У свему томе, фундаментално и опредељено знање морају имати посебну улогу и значај. Знање, свакако, на може бити, директно, роба за тржиште,

већ пре основа за стварање вредности које се нуде тржишту. Држава, кроз своју политику, националне програме и пројекте и увећана финансијска улагања мора препознати ту стратешку улогу науке и знања. У том смислу, Закон о научноистраживачкој делатности, чије се усвајање предлаже, својим решењима трасира путеве за проактивно укључивање у европске и светске привредне, научне, образовне и културне процесе.

Поред горе наведених стратешких циљева, разлози за доношење Закона о научноистраживачкој делатности (у даљем тексту: Закон) јесу: усклађивање постојећег Закона о научноистраживачкој делатности ("Службени гласник РС", број 52/93) са другим сродним системским законима (Закон о приватизацији, Закон о привредним друштвима Закон о високом образовању, Закон о раду и др). Поред разлога усаглашавања, доношење новог Закона је условљено и потребом да се на један нов и савремени начин регулише област науке и технолошког развоја, односно систем научноистраживачке делатности у Републици, с циљем да се изврши трансформација и рационализација мреже научноистраживачких организација, а што треба да обезбеди активнију улогу науке, односно научноистраживачких институција у друштвено-економском развоју Републике и очувању националног и културног идентитета. Истовремено, предложена законска решења треба да обезбеде правну основу и подлогу за реализацију циљева, приоритета и праваца научног и технолошког развоја Републике у наредном периоду.

Закон о научноистраживачкој делатности, чије се усвајање предлаже, има за циљ да обезбеди:

- 1) утврђивање и остваривање општег, државног интереса у научноистраживачкој делатности доношењем, на нивоу Републике, Стратегије дугорочног научног и технолошког развоја и њеним спровођењем путем програма који су утврђени овим законом. Стратегија научног и технолошког развоја коју усваја Влада Републике Србије је документ кроз који држава исказује своје приоритете у научном и технолошком развоју;
- 2) систем квалитета научноистраживачког рада кроз континуирано вредновање научноистраживачких организација и рад истраживача;
- 3) одговорност институција, тела и организација за утврђивање и спровођење политике научног и технолошког развоја у Србији, као и одговорност за обезбеђивање квалитета научноистраживачког рада и развоја научноистраживачке делатности;
- 4) нормативну основу и правну подлогу за реализацију циљева, приоритета и задатака научног и технолошког развоја;
- 5) јединствена решења одређених системских питања научноистраживачке делатности на целој територији Републике Србије;
- 6) инструменте за рационализацију рада у научноистраживачкој делатности, посебно, рационализацију и селективност институција чији се научноистраживачки рад од општег интереса финансира из буџета Републике;
- 7) могућност приватизације института, у складу са прописима о приватизацији, по посебном програму, и уз сагласност оснивача;
- 8) право оснивача, односно власника капитала да именује и разрешава органе управљања у институту, сразмерно уделу капитала у институту;
- 9) нормативну основу за двосмерну циркулацију научноистраживачких кадрова између института и факултета и привреде, и чвршће повезивање ових институција на заједничким програмима и пројектима;
- 10) измене у систему финансирања научноистраживачке делатности које треба да обезбеде стабилнији систем финансирања (поред програмског и пројектног финансирања, Закон предвиђа и могућност институционалног финансирања института чији је оснивач Република);

11) трансфер знања и технологије у функцији научно-технолошког, привредног и укупног развоја Републике, и др.

III

Образложење појединих одредаба закона

У глави I Нацрта закона садржане су основне одредбе, којима се уређује предмет овог закона и дефинише научноистраживачка делатност, начела и циљеви научноистраживачке делатности, као и научне слободе.

Нацрт закона дефинише научноистраживачку делатност, као делатност од посебног интереса за свеукупни развој Републике Србије у процесу стварања друштва заснованог на знању. Истовремено, ова делатност је саставни део међународног, а посебно, европског научног образовног и културног простора.

Код утврђивања циљева и начела научноистраживачке делатности примењени су европски стандарди и принципи у овој области.

У глави II Нацрта закона утврђено је планирање и остваривање општег интереса у научноистраживачкој делатности. Ради планирања и остваривања дучорочних циљева, приоритета и праваца у научном и технолошком развоју, чланом 8. Закона предвиђено је да Влада Републике Србије доноси Стратегију научног и технолошког развоја Републике. Овај стратешки документ усаглашава се са општом стратегијом привредног и друштвеног развоја и доноси се на период од 10 година. Стратегија се остварује путем програма од општег интереса утврђених чланом 10. Закона. Законом се предвиђа да програме од општег интереса доноси министар.

У глави III Нацрта закона разрађен је институт обезбеђивања квалитета научноистраживачког рада и развоја научноистраживачке делатности.

Законом је предвиђено да су у обезбеђивању квалитета научноистраживачког рада и развоја научноистраживачке делатности одговорни: Национални савет за научни и технолошки развој, Одбор за акредитацију научноистраживачких организација, Комисија за стицање научних звања, матични научни одбори, Заједница института Србије, Министарство надлежно за послове научноистраживачке делатности (у даљем тексту: Министарство), и друга радна, експертска и саветодавна тела.

У процесу обезбеђивања квалитета научноистраживачког рада и развоја научноистраживачке делатности, значајну улогу, заједно са Министарством, има Национални савет за научни и технолошки развој, као највише научно тело у Републици Србији. Национални савет има 19 чланова које именује и разрешава Влада Републике Србије, на предлог: Заједнице института Србије, Конференције универзитета, Српске академије наука и уметности, Матице српске, Привредне коморе Србије. Значајно је напоменути да су чланови Националног савета из реда академика, научника, професора универзитета и привредника. Законом се Националном савету поверавају регулаторни и управно-надзорни послови, затим послови стратешког планирања и послови контроле обезбеђивања квалитета научноистраживачког рада института и квалитета научноистраживачког рада истраживача. Састав и компетитивност чланова Националног савета, обавезују ово научно тело да у утврђивању Стратегије научног и технолошког развоја Републике, у креирању политике развоја у овим областима осигура квалитет научноистраживачког рада, у складу са међународним стандардима и принципима, и

заједно са другим одговорним институцијама, телима и органима уведе и интегрише наш Национални научноистраживачки и иновациони систем у ред развијених система тог типа.

Одбор за акредитацију научноистраживачких организација је независно стручно тело које обавља послове вредновања квалитета научноистраживачког рада у научноистраживачким организацијама. Чланови Одбора су признати научници из свих области наука које именује и разрешава министар, на предлог овлашћених предлагача. У поступку акредитације, Одбор доноси одговарајући акт којим верификује научноистраживачки рад научноистраживачке организације (института, универзитета и факултета).

Комисија за стицање научних звања је независно стручно тело, које на основу посебног акта који доноси Национални савет за научни и технолошки развој, обавља избор у научна звања.

Матични научни одбори су стручна тела за одређену научну област, грану или дисциплину, а образују се на предлог Националног савета за научни и технолошки развој. Ови одбори, поред осталог, дају мишљење Комисији за стицање научних звања о квалитету научноистраживачког рада истраживача за стицање научних звања, разматрају предлоге пројеката за реализацију Програма основних истраживања и Програма истраживања у области технолошког развоја, врше рангирање научних часописа и научних скупова, као и друге послове у складу са овим законом и актом о образовању.

Заједница института Србије образује се ради координирања рада, утврђивања заједничке политике и усклађивања интереса института. У Заједницу се удружују регистровани институти. Заједница има статус правог лица, а на њено оснивање, организацију и рад примењује се пропис који се односи на друштвене организације и удружења грађана.

Министарство, као државни орган има водећу улогу у креирању и вођењу политике у науци и технолошком развоју. Заједно са Националним саветом, Министарство је најодговорније за креирање и спровођење политике у области научноистраживачке делатности. Поред тога, Министарство обавља и послове управног надзора над радом научноистраживачких организација, доноси подзаконске акте, врши расподелу финансијских средстава за остваривање програма од општег интереса, води Регистар научноистраживачких организација и Регистар истраживача, доноси решења о испуњености услова за обављање научноистраживачке делатности од општег интереса и друге послове. Законом се предвиђа да Министарство може да образује радна, експертска и саветодавна тела у вези спровођења овог закона. Чланом 29. Закона предвиђено је да стручне и административне послове за потребе Републичког савета, Одбора за акредитацију, матичних научних одбора, Комисије за стицање научних звања и других експертских, саветодавних и радних тела обавља Министарство, а да се средства за њихов рад обезбеђују у буџету Републике Србије.

У глави IV Нацрта закона регулисане су научноистраживачке организације. Закон утврђује три врсте организација, и то: институције од националног значаја (Српска академија наука и уметности и Матица српска), високошколске установе (факултети) и институти. Оснивање, организација и рад институција од националног значаја и високошколских установа уређују се посебним законима, а научноистраживачку делатност ове организације обављају, у складу са овим законом.

У глави V Нацрта закона уређена је материја која се односи на институте, и то: оснивање, организовање, обављање научноистраживачке делатности од општег интереса; услови за обављање делатности, врсте института, облици сарадње и учешће института у високом образовању; приватизација института, као и друга статусна питања. Законом се предвиђа да се институт може основати као установа, у складу са прописима о јавним

службама или као привредно друштво, у складу са прописима о привредни друштвима. Оснивач института може бити: Република, аутономна покрајина, јединица локалне самоуправе, домаће и страно правно и физичко лице. Институтом управља оснивач, односно власник, сразмерно уделу капитала. Влада Републике Србије остварује право управљања институтом када је оснивач института Република, и у институтима са мешовитим државним и приватним капиталом. У зависности од врсте истраживања, облика организовања и финансирања, Законом се предвиђају две врсте института: научни институт и истраживачко-развојни институт. Према власничкој структури, институт може бити државни, приватни и мешовити. Чланом 44 и 46. Закона утврђени су услови под којима научни институт, односно истраживачко развојни институт може обављати научноистраживачку делатност од општег интереса. Уколико институт испуњава услове прописане чл. 44. односно 46. Закона и ако је његов научноистраживачки рад позитивно оцењен од стране Одбора за акредитацију, Министарство доноси решење о испуњености услова и врши упис института у Регистар научноистраживачких организација. Законом је прописана могућност да институт може организовати или учествовати у остваривању основних, магистарских и докторских студија, у научној области за коју је матичан, са сродном високошколском установом или самостално, а у складу са прописима о високом образовању и статутом универзитета и факултета. Одредбама чл. 51 и 52. Закона регулисана је материја приватизације института. Законом се предвиђа да се институти могу приватизовати, у складу са прописима о приватизацији. Институт чији је оснивач Република може се приватизовати по посебном програму који доноси Влада Републике Србије. Кад Национални савет утврди да је институт чији је оснивач Република од стратешког интереса за Републику, тада се тај институт може приватизовати до износа који обезбеђује најмање 51% капитала у државном власништву.

У глави VI Нацрта закона уређена је материја која се односи на органе института. Законом је предвиђено да институт има управни одбор и директора, које именује и разрешава оснивач, односно власник института. Управни одбор института чији је оснивач Република има осам чланова које именује Влада, од који четири члана одређује Влада као своје представнике, а остале чланове одређује научно веће из реда истраживача у научном звању запослених у институту. Директор института чији је оснивач Република бира се јавним конкурсом, на период од четири године, из реда истраживача у научном звању, а именује га и разрешава управни одбор института, на образложен предлог научног већа, и уз претходно прибављену сагласност министра. Законом је регулисано и именовање вршиоца дужности директора института, у случајевима кад управни одбор на конкурс не именује директора института. Поред управног одбора и директора института, као органа управљања, институт има и научно веће, као стручни орган. Законом је регулисан начин избора, састав и надлежност овог стручног тела. Значајно је истаћи да приликом утврђивања предлога за стицање научног звања, научно веће мора имати најмање седам чланова, који су у истом или вишем звању од кандидата који стиче научно звање.

У глави VII Нацрта закона дефинисан је појам, односно статус центра изврности и уређена су питања његовог оснивања. Законом је предвиђено да Национални савет доноси акт о критеријумима и мерилима за додељивање, потврђивање и одузимање статуса центра изврности, а да Одбор за акредитацију врши проверу статуса центра, сваке четврте године.

У глави VIII Нацрта закона прописано је да Министарство води евиденцију научноистраживачких организација које испуњавају услове за обављање научноистраживачке делатности од општег интереса, у складу са овим законом (у даљем тексту: Регистар научноистраживачких организација и евиденцију истраживача (у даљем

тексту: Регистар истраживача). У Регистар научноистраживачких организација уписују се институти и акредитовани факултети, у складу са овим законом, Српска академија наука и уметности и институти чији је она оснивач и Матица српска. Упис у Регистар научноистраживачких организација спроводи се на основу акта о испуњености услова за обављање научноистраживачке делатности, који доноси министар, и позитивне оцене Одбора за акредитацију. У Регистар истраживача уписују се лица, која имају боравиште у Републици Србији, која су стекла звање истраживача у складу са овим законом, као и лица која су стекла звања, у складу са законом о високом образовању. Упис у Регистар истраживача спроводи се на основу акта о избору у научноистраживачко, наставно и стручно звање. Облик, садржај и начин вођења Регистра научноистраживачких организација и Регистра истраживача, као и поступак уписа и брисања из тих регистра прописује министар. Поред Регистра научноистраживачких организација и Регистра истраживача, Министарство води и друге евиденције, односно базе података у оквиру реализације програма утврђених чланом 10. овог закона. Значајно је истаћи да научноистраживачка организација која се налази у Регистру научноистраживачких организација, као и истраживачи који се налазе у Регистру истраживача могу учествовати на конкурс за остваривање програма од општег интереса, утврђених чланом 10. Закона.

У глави IX Нацрта закона уређена су звања и услови за избор у звања, поступак избора у научна и истраживачка звања, трајање звања и поступак реизбора, учешће истраживача у настави и награде за научно достигнуће. Законом је прописано да послове научноистраживачке делатности обављају лица која испуњавају прописане услове, а то су истраживачи, као и наставници и сарадници универзитета и факултета. Закон дефинише да је истраживач лице са најмање високом стручном спремом које ради на научноистраживачким и развојним пословима и које је изабрано у научно, односно истраживачко звање. У зависности од остварених резултата у научноистраживачком раду, истраживач може стећи, истраживачко звање: истраживач-приправник и истраживач-сарадник, и научно звање: научни сарадник, виши научни сарадник и научни саветник. Поред тога, Законом је прописано да лица са високом стручном спремом који нису изабрани у научна, односно истраживачка звања, а раде на истраживачко-развојним пословима, имају објављене научне и стручне радове или остварене резултате у истраживачко-развојном раду, патентом заштићене проналаске, су: стручни сарадник, виши стручни сарадник и стручни саветник. Научно веће института утврђује предлог за стицање научног звања истраживача и прослеђује Комисији за стицање научних звања, а за истраживачка и стручна звања доноси одлуку о стицању тих звања. Избором у научно, односно истраживачко звање, истраживач стиче право уписа у Регистар истраживача који води Министарство. Законом је предвиђено да истраживач у научно звању може учествовати у извођењу наставе на високошколској установи, у складу са уговором који закључи са надлежним органом те установе. Законом се, такође, предвиђа да Национални савет додељује награде и признања за врхунска научна достигнућа и резултате у научноистраживачком раду, као и признања за животно дело истраживача, у складу са посебним актом који доноси.

У глави X Нацрта закона уређена су права и обавезе запослених у институту, заснивање и престанак радног односа, као и мировање радног односа и плаћено одсуство истраживача. Законом је регулисано да су запослени у институту истраживачи и помоћно особље које обавља стручне, административне и техничке послове. Ова лица заснивају радни однос у институту, на основу конкурса који расписује институт, а у складу са општим актом института. Лице изабрано у звање научног саветника заснива радни однос на неодређено радно време, а лице изабрано у звање научног сарадника и вишег научног

сарадника заснива радни однос на период од пет година. Лица која чине помоћно особље у институту заснивају радни однос, у складу са законом о раду. Чланом 93. Закона регулисано је да истраживачу престаје радни однос по сили закона кад наврши 65 година живота и 15 година стажа осигурања. Истим чланом утврђен је и изузетак, односно, предвиђено је да истраживачу који је изабран у звање научног саветника, односно редовног професора, на захтев научног већа института може бити продужен радни однос у институту до 67 година живота, а преко 67 година живота под условом да му је додељено звање заслужни научник и под условом да је тај предлог потекао од надлежног матичног научног одбора.

У глави XI Нацрта закона уређена је материја која се односи на финансирање научноистраживачке делатности. У овој глави наведени су извори финансирања, регулисано је финансирање програма од општег интереса за Републику, финансирање материјалних трошкова рада института чији је оснивач Република (институционално финансирање), финансирање институција од националног значаја (Српске академије наука и уметности и института чији је она оснивач, и Матице српске), финансирање центара изврности, финансирање посебних програма и пројеката, као и суфинансирање програма и пројеката од регионалног значаја за развој научноистраживачке делатности. Законом је утврђено да се средства за финансирање програма од општег интереса обезбеђују у буџету Републике Србије, а да у суфинансирању наведених програма могу учествовати и органи аутономне покрајине, јединице локалне самоуправе и друга правна и физичка лица. Законом се, поред пројектног финансирања, по први пут, утврђује и институционално финансирање, односно финансирање материјалних трошкова рада института чији је оснивач Република. Институционално финансирање обухвата финансирање материјалних трошкова, текуће и инвестиционо одржавање, одржавање научноистраживачке инфраструктуре и плате помоћног особља у институту, а у складу са нормативима и стандардима које утврђује министар, на предлог Одбора за акредитацију. На овај начин обезбеђује се стабилан систем финансирања за институте чији је оснивач Република. Законом је регулисано и да се средства за рад и реализацију Програма научноистраживачког рада Српске академије наука и уметности, Програма научноистраживачког рада Матице српске, као и института чији је оснивач Српска академија наука и уметности обезбеђују се у буџету Републике Србије. Српска академија наука и уметности и Матица српска могу учествовати у остваривању и других програма од општег интереса. Финансирање научноистраживачког рада центра изврности врши се, у складу са стандардима које утврђује Национални савет. Финансирање, односно учешће у суфинансирању програма од општег интереса, утврђених чланом 10. овог закона и посебних програма и пројеката, врши се у складу са посебним актом, за сваки програм појединачно. Законом је предвиђено да Министарство расписује конкурс, односно јавни позив за остваривање програма од општег интереса, као и за остваривање посебних програма и пројеката. Конкурсом се утврђују: рок за подношење пријаве, услови и време за остваривање програма, односно пројекта, и друга питања од значаја за спровођење конкурса. Право да се пријаве на конкурс имају све научноистраживачке организације које се налазе у Регистру научноистраживачких организација. Научноистраживачка организација, којој је одобрено остваривање програма, односно пројекта, закључује са Министарством уговор о њиховом остваривању којим се уређују међусобна права и обавезе. Чланом 110. Закона уређено је суфинансирање програма и пројеката од регионалног значаја за развој научноистраживачке делатности, и то: пројекти изградње научноистраживачке инфраструктуре, истраживачко-развојни пројекти регионалног значаја и програми развоја научноистраживачких кадрова. Ове програме и пројекте предлаже надлежни орган аутономне покрајине, града и јединице локалне самоуправе и обезбеђује средства за њихово финансирање. Средствима из буџета Републике Србије,

Министарство може да учествује у суфинансирању наведених регионалних програма и пројеката, у складу са посебним правилником који доноси Национални савет. Министарство на почетку сваке календарске године расписује јавни конкурс за регионалне програме и пројекте за наредну календарску годину, и учествује у њиховом суфинансирању на основу расположивих средстава у буџету Републике Србије и приоритета које, у складу са Стратегијом, утврђује Национални савет.

У глави XII Нацрта закона прописано је надзор над спровођењем одредаба Закона, као и управни надзор над радом института чији је оснивач Република врши министарство надлежно за послове научноистраживачке делатности.

У глави XIII Нацрта закона садржане су прелазне и завршне одредбе у којима су прописани рокови за усаглашавање са одредбама овог закона, као и престанак важења досадашњих прописа. У члану 110 прописан је рок од годину дана у којем све научноистраживачке организације које се у складу са Законом о научноистраживачкој делатности ("Службени гласник РС, број 52/93), налазе у Регистру научноистраживачких организација, да ускладе своју организацију и донесу опште акте, у складу са овим законом. У истом року, Министарство ће, посебним актом утврдити, а на основу захтева научноистраживачке организације, испуњеност услова за обављање научноистраживачке делатности од општег интереса, а Одбор за акредитацију извршити проверу квалитета научноистраживачког рада научноистраживачких организација и донети позитивне, односно негативне оцене о акредитацији. До доношења наведених одлука, постојећи институти настављају са радом и обављањем научноистраживачке делатности, у складу са Законом о научноистраживачкој делатности ("Службени гласник РС, број 52/93). У одредби члана 113. прописано је да ће Влада Републике Србије донети Стратегију научног и технолошког развоја Србије у року од 6 месеци од дана ступања на снагу овог закона. Истим чланом прописано је да ће министар донети програме од општег интереса донети у року од 6 месеци од доношења Стратегије. Чланове Националног савета, Влада ће именовати у року од 90 дана од дана ступања на снагу овог закона, а министар ће именовати чланове Комисије за стицање научних звања и чланове матичних научних одбора у року од 6 месеци од дана ступања на снагу овог закона, одредбе су члана 114. Закона. У члану 115. прописано је да ће Влада Републике Србије именовати чланове управних одбора, у року од 6 месеци од дана ступања на снагу овог закона. Подзаконски акти, прописани овим законом, донеће се у року од 6 месеци од дана ступања на снагу овог закона, садржано је у одредби члана 116. Закона. Лица која су стекла научноистраживачка звања по Закону о научноистраживачкој делатности ("Службени гласник РС", број 52/93), задржавају та звања за период на који су изабрана регулисано је чланом 117. Закона. Чланом 118. регулисано је да ће финансирање програма од општег интереса, у складу са одредбама овог закона, почети у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона. До истека тог рока, финансирање започетих програма вршиће се, у складу са важећим прописима. Чланом 119. Нацрта закона прописано је да даном ступања на снагу овог закона, престаје да важи Закон о научноистраживачкој делатности ("Службени гласник РС", број 52/93).

IV

Средства за спровођење закона

За спровођење овог закона потребно је обезбедити средства у буџету Републике Србије.